

Losse eindjes 2

Losse eindjes 2

Antony Singelenberg

© 2017

ISBN 978 94 6342 651 0

NUR 300 | 305

auteur: Antony Singelenberg

tekstredactie, vormgeving binnenwerk en ontwerp omslag:

Wim Veelen | StudioSpectrum.nl

Wat vooraf ging.

Schrijver (*1940) leeft samen met Wenda (*1955), de vrouw van zijn overleden vriend Emo. Zij hebben een vijfjarig zoon-tje, Desi (*1988). De vader van Desi is een vroegere leerling van Wenda, Isidoor (*1973).

In de zomer van 1993 zijn schrijver en Wenda op de terugweg van vakantie naar huis. Isidoor en de ouders van Wenda hebben tijdens deze vakantie voor hun zootje gezorgd.

1 - UITHUILEN EN OPNIEUW BEGINNEN?

Wenda en ik waren vroeg uit Port Leucate vertrokken. Zwijgend hadden we onze rugzakken en tassen in de auto gestouwd. Zwijgend hadden we bij de eerste benzinepomp die we tegen kwamen iets van koffie gedronken. Zwijgend hadden we een tosti gegeten. Zwijgend hadden we besloten dat ik reed.

Zo'n tweeënhalve uur onderweg verbrak ik de stilte en vroeg haar of ze zin had ergens te pauzeren. Ze antwoordde niet. De eerstvolgende parking leek me wel wat. Er waren in elk geval toiletten. Toen ik van het toilet terugkwam, zat ze voorovergebogen nog steeds op dezelfde plaats. Ik deed haar deur open en vroeg of zij ook niet van een toilet gebruik wilde maken. Ze kwam omhoog; zat zachtjes te huilen. De kohl van haar ogen was doorgelopen. Ze pakte een washandje, hield het buiten de auto, deed er wat water op en reikte het me toe. Alsof dit routine was, kneep ik het uit en begon, toch wel aarzelend, haar gezicht schoon te maken. Ze hield me via de spiegels van de auto in de gaten. Bedankte me toen het genoeg was.

‘Jij bent mijn eigen kleine, oude eunuch’, zei ze.

Vervolgens stapte zij uit en liep zonder iets te zeggen in de richting van het toilet.

Een tijdje zaten we eerst weer zwijgend op een bank vlakbij de auto.

‘Voel je je verdrietig?’, vroeg ik.

Terstond kwamen de waterlanders weer naar buiten. Na een lange stilte vertrouwde zij me toe het bijzonder vervelend, irritant, enzovoort te vinden dat onze vakantie met een dissonant was geëindigd. Zij gebruikte zelfs het woord ‘dodelijk’.

Ik zei haar dat het ook voor mij wel zo voelde, ‘als een dissonant’, maar dat ik ook diep nadenkend niet wist wat die dissonant was.

‘Dat is het nou net’, zei ze. ‘Je hebt keer op keer volstrekt niet in de gaten wat ik van jou wil en als je het al in de gaten hebt, dan ga je er helemaal niet op in.’

‘Zal ik misschien eens proberen te verwoorden wat jij van mij wilt?’, vroeg ik.

‘Nu niet’, sprak zij snel en iets luider dan noodzakelijk. ‘Ik heb namelijk geen behoefte aan een academische babbel. Ik heb behoefte aan volmenselijke en ook lichamelijke reacties. Op een toiletplek als deze is dit, op het niveau dat ik zoek, uitgesloten.’

Het was duidelijk voor ons beiden dat we niet op één streep naar huis wilden. We zouden onderweg een hotel zoeken om daar tenminste nog een nacht door te brengen.

‘Een hotel met sauna-accommodatie’, zei ze. Daar moesten we allebei om lachen. Wenda tussen de laatste tranen door. Ze

wilde dat ik reed en dat we een hotel zouden zoeken in een plaats ergens ten noorden van Lyon.

Tijdens het rijden spraken wij wel niet, maar zij begon me weer aan te raken. Eerst legde zij haar linkerhand stilletjes op mijn rechterbeen. Later pakte zij me bij het rechteroor. Nog later stak zij haar rechterhand door de mouw van mijn T-shirt en begon plagerig aan mijn borsthaar te plukken.

Getankt bij Montélimar. Na het tanken, terwijl we koffiedronken, begon ze over een camping die zij zich herinnerde, noordelijk van Lyon. We bladerden driftig in de campingboekjes die we bij ons hadden. Het kwam niet zover dat we het adres van die camping achterhaalden. Zij vertelde me dat een vroegere vriendin van haar in Collonges-sous-Salève woonde. Ze speelde met de idee bij haar te gaan logeren. Bedacht echter dat wij dan niet vertrouwelijk met elkaar konden spreken. Vond het anderszins ook wel weer prettig mij als haar nieuwe man aan die vriendin voor te kunnen stellen. Het leek me het handigste door te rijden naar Lyon en daar nader te bekijken hoe we verder zouden gaan.

Omstreeks halfdrie reed ik de auto de parking van de Place Bellecour in. Tijdens het uitstappen zoende ze mij vol op de mond. We waren in Lyon. Ik voelde me hongerig en een beetje moe. Alle irritatie leek echter verdwenen. We besloten eerst een restaurant op te zoeken en dan verder te zien. Gegeven het tijdstip was het geen geschikte tijd voor een diner. In de